

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. Варна, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Димитрова

Членове: Ангелина Й. Лазарова
Георги Н. Грънчев

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора Н. Л. Д.
като разгледа докладваното от Ангелина Й. Лазарова Наказателно дело за възобновяване № 20233000600427 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета на НПК.

Постъпило е искане от осъдения Т. Г. З., чрез упълномощен защитник адв. С. И., за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД №1048/2023г. на Окръжен съд – Варна. Счита се, че са налице основания по чл. 348 ал. 1 т. 1, 2 и 3 от НК. Иска се на основание чл. 425 ал. 1 т. 2 от НПК производството да бъде възобновено, решението да бъде отменено и осъденият да бъде оправдан, а при алтернативност на основание чл. 425 ал. 1 т. 1 от НПК въззивното решение да бъде отменено и делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на първоинстанционния или въззивния съд със задължителни указания по прилагане на закона и отстраняване на допуснатите процесуални нарушения.

В проведеното с.з. пред настоящата инстанция искането за възобновяване се поддържа от защитника на осъденото лице.

Представителят на Варненската апелативна прокуратура счита искането за неоснователно. Намира, че не са допуснати претендираните съществени нарушения. Моли искането да бъде оставено без уважение.

Осъденият З. пред настоящата инстанция поддържа становището на защитника си и моли наказанието му да бъде отменено.

Варненският апелативен съд провери правилността на атакуваните присъди и въззивно решение съобразно правомощията си по чл. 425 от НПК и за да се произнесе, съобрази следното:

С присъда №170/22.06.2023г. по НОХД № 408/2023г. на РС Варна, Т. З. бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.144 ал.3 във вр. с ал.1 и с приложението на чл.54 от НК му било наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода, отложено на основание чл.66 ал.1 от НК с изпитателен срок от три години. Предявеният от пострадалия Д.А. граждански иск бил уважен за сумата от 5 000лв, ведно със законната лихва от деня на увреждането, като за разликата до пълния предявен размер от 10000лв, съдът го отхвърлил като неоснователен. На подсъдимия били възложени държавната такса върху уважения граждански иск и разноските по делото.

Присъдата била обжалвана от Т. З., чрез упълномощения му защитник - адв. С. И. от АК - Варна. Въззивното производство протекло по ВНОХД № 1048/23г. на Окръжен съд гр. Варна. С Решение № 278/13.11.23г. на основание чл. 338 от НПК присъдата била потвърдена.

Решението на ВОС е извън кръга на подлежащите на касационна проверка по чл. 346 от НПК и с оглед нормата на чл. 412 ал. 2 т. 1 от НПК присъдата влязла в законна сила на 13.11.23г.

Варненският апелативен съд намира, че искането е подадено в законоустановения шестмесечен срок, считано от постановяване на въззивното решение на 13.11.2023г. от легитимирано лице, при конкретизация на касационните основания, срещу присъда на РС и решение на ОС, постановено като въззивна инстанция, непроверени по касационен ред, поради което е допустимо.

Разгледано по същество се явява неоснователно по следните съображения:

1. По възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения, относими към оплаквания по чл. 348 ал. 1 т. 2 от НПК.

В искането се развива възражение, че въззивното решение е постановено при липса на мотиви, при възприемане на фактическата обстановка изградена от ВРС, без да изпълнява задължението по чл. 339 ал. 2 от НПК. Счита се, че приетата фактическа обстановка е изградена на посоченото в обвинителния акт и на неправилен анализ на свидетелските показания и отсъствие на интерпретация на част от доказателствата. Изразено е несъгласие с омаловажаването на поведението на пострадалия и неговите приятели, разкриващо нелогичност предвид пълнолетието и наличния им достатъчен житейски опит. Доводите на защитата останали пренебрегнати и от двете инстанции, делото било решено при нарушение на чл. 13, 14, 107 ал. 5 от НПК, с което грубо са ограничени процесуалните права на осъденото лице.

Проверката на съдебните актове – присъда и мотиви към нея, решение на въззивния съд, не установява основание да се счита, че изложените в тях съображения са непълни, неясни, нелогични, формални, в степен, която съдебната практика приравнява на „липса на мотиви“.

Напротив, в мотивите към постановената от РС Варна присъда са намерили място както приетите като проявени фактически положения от значение за изясняване на предмета на доказване по делото, така и анализ по силата на кои доказателствени източници съдът е достигнал до тях. Разгледани са в необходимата и достатъчна степен всички свидетелски показания, като са формулирани ясни и точни изводи кои и защо се ценят, съответно кои и защо съдът не кредитира. Не е налице затруднение да се разбере, че посоченият в мотивите на съда „св. Ст. С.“, чиито показания подкрепят показанията на частния обвинител и граждански ищец, е свид. СТ. С., различен от другия свидетел – СТ. С., който не е видял осъденият да заплашва пострадалия, защото употребил значително количество алкохол и бил задрямал. Съвпадението в съкращенията на първо име и еднаквата фамилия на двамата свидетели не може да бъде изведено от контекста на фактологията, нито да бъде изолирано от съдържанието на показанията на всеки от тях, поради което не носи тежестта да разколебае оценката на показанията на всеки от двамата свидетели. Не се установява и игнориране, селективно и едностранчиво тълкуване на доказателствени източници. Не са били депозираны доказателствени искания на защитата, които да са оставени без разглеждане. Защитната теза на подсъдимия е била коментирана от първоинстанционния съд, но доказателствата, които са я подкрепили – показанията на дъщеря му – М. З.а, и обясненията на самия подсъдим, правилно са били счетени за недостоверни, без да е налице проява на процесуално нарушение при оценката на доказателствените източници – сами за себе си и в съвкупност с останалите. Принципните разлики в отношението на защитата и съда към стойността на отделни доказателства, подлежащите на събиране за изясняване на предмета на доказване и дължимия аналитичен подход, не налагат извод, че съдът е нарушил правилата за формиране и оценка на доказателствената съвкупност в нарушение на принципите на наказателното производство. Несъгласието на защитата с изводите за стойността на обясненията на подсъдимия и показанията на неговата дъщеря, не може да бъде противопоставено на убедителността, последователността и взаимното допълване на свидетелските показания на пострадалия и свид. Д., Н., СТ. С., подкрепени от заключението на КСППЕ. Изграждайки вътрешното си убеждение въз основа на законовите изисквания и излагайки ясно, точно и структурирано в мотивите към присъдата своите разсъждения, първоинстанционният съд качествено е изпълнил задълженията си.

Решението на въззивната инстанция съдържа подробни мотиви – по факти, анализ на доказателствени източници, правни съображения и изрични изводи по отправените от защитата възражения срещу присъдата. Отразена е не предполагаема, неясна, формална, а категорична позиция по фактическата обстановка и правната ѝ оценка. Дейността на въззивния съд по пълен контрол на постановения съдебен акт - присъда, е била значително улеснена поради краткотрайността на проявените житейски и правнозначими факти, и лимитирания брой доказателствени източници. Съдът е изпълнил

задължението си за независим и безпристрастен подход при установяване на обективната истина, законосъобразно изграждане на вътрешно убеждение и постигане на несъмнен извод от фактическа и правна страна, което и съставът на ВОС е обективирал в разглежданото решение при надлежно спазване на процесуалните правила. Становището, че мотивите на първоинстанционния съд са качествени, анализът на доказателствата – проведен според стандартите на съдебната практика, а от друга страна – възраженията на защитата са неоснователни, е довело до потвърждаването на присъдата изцяло. Не е била налице процесуална необходимост от допълнително задълбочаване и изследване на възраженията, тъй като въззивният съд е отговорил на всяко от тях без да пренебрегва задължението си за същностен, а не количествен, анализ.

Законът не поставя изискване за решаващо значение на определени източници при формиране на кредитираната доказателствена съвкупност. Никое доказателство не може да има предварително определена сила, вкл. обясненията на подсъдимия и показанията на пострадалия. В случая съдилищата не са надценили доказателствената стойност на показанията на пострадалия и на неговите приятели. За да ги приемат като достоверни, и двете съдебни инстанции са коментирали липсата на зрялост и на житейски опит у младежите. Видно е, че това са твърдения, произтичащи и от становището на в.л. Г.а, от с.з. от 22.06.2023г., а не произволни и предубедени изводи на съда. Въпреки виждането на защитника за нелогичност в поведението им като пълнолетни, употребяващи алкохол, хора, които дори не са се обадили на НС 112, в същото съдебно заседание в.л. Бояджиева е разяснила, че при употреба на алкохол някои стават безразсъдно смели, други – още по-уплашени. На тази основа, при отчитане и легалната дефиниция за „младежи“ по пар. 1 от Закона за младежта – лицата между 15 и 29 годишна възраст, поведението на 20 годишните пострадал Д. А. и свид. Н., и 22 годишните свид. Д. и СТ. С., да останат до стихване на агресията на Т. З. и разсейване на напрежението от създадената ситуация, било спонтанно прието от тях поведение. Решението им да постъпят по този начин от една страна е позволило безпроблемното им оттегляне, а от друга - не е заличило преките им впечатления за съставомерното поведение на осъдения спрямо Д. А.. Правилата на анализ, включително правно-логичните критерии, утвърдени и в съдебната практика, за проверка на показанията на пострадалия и близките до него младежи, са били съответно приложени от въззивния съд.

С оглед на изложеното, от първоинстанционния и въззивния съд не са допуснати твърденията по искането нарушения като превратно интерпретиране на относими доказателства; неточно изясняване на подлежащите на правна оценка фактически действия; погрешно оценяване на определени действия и източници; не е пренебрегнато изискването за установяване на категорична, а не предполагаема и формална позиция по фактическата обстановка, и липса на мотиви.

2. По възраженията, съставляващи оплаквания за съществени

нарушения в приложението на материалния закон по чл. 348 ал. 1 т. 1 от НПК.

Видно е обаче, че в искането за възобновяване, това оплакване преповтаря тезата за липса на мотиви и нарушения в процеса на анализ на доказателствата, разгледана съответно в пункт 1 от настоящото решение. В частта на искането, съдържаща твърдения за необоснованост на съдебния акт, изключена от касационните основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, същото не може да бъде предмет на проверка и в производството по гл. 33 от НПК.

В настоящото производство не могат да бъдат приети нови фактически положения, а извършваната проверка е в рамките на установените от решаващите съдилища факти, като съставът на ВАпС не може да подменя вътрешното убеждение на съда по същество. Подлежи на проверка само правилността на подхода при формиране на вътрешното убеждение във връзка с оценката на доказателствата и при изпълнение на задълженията за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото. Както по-горе бе преценено, в разглежданото производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила при проверката и оценката на доказателствените източници. При извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимия обстоятелства са спазени изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение законосъобразността на процеса по формиране убеждението на двете редовни инстанции.

Правилното прилагане на материалния закон е последица от дължим законосъобразен анализ на релевантните към предмета на доказване групи факти. Изградена по такъв начин, правната оценка на извършеното от осъдения задължително трябва да отрази основните обективни и субективни признаци, да очертае изпълнителното деяние и общественотоопасните последици от него.

В решението на въззивния съд всеки от приетите за доказани факти е отнесен към съответен признак на престъпния състав по чл. 144 ал. 3 от НК. Убедително е очертана безпротиворечива и стабилна съвкупност, която обосновава правната квалификация на извършеното продължавано престъпление. Налице е обхванен и едновременно концентриран анализ на изследваните обстоятелства от обективна и субективна страна „...каквито са били по време на извършване на деянието, а не след минаването на определено време“, съгласно ТР № 53/89 г на ОСНК на ВС. Обърнато е внимание на времето, мястото, интензитета, лексикалното значение на употребените изрази и контекста, в който са били изложени, средството - нож, допрян и задържан за неопределено време до врата на пострадалия младеж, употребената от осъдения спрямо пострадалия сила, личностните представи, подбуди и мотиви на осъдения. Не се установява непълнота, вътрешна противоречивост на съображенията по отношение на правната квалификация по установените фактически положения.

Изложеното отхвърля обоснованост на твърдението за нарушения в прилагането на дължимия материален закон от въззивния съд.

3. По възраженията, съставляващи оплаквания за съществени нарушения, довели до явна несправедливост на наложеното наказание, относими към основание по чл. 348 ал. 1 т. 3 от НПК.

Искането обвързва това оплакване единствено с неправилната интерпретация на доказателствения материал, довела до погрешно възприетата фактическа обстановка, рефлектирало в налагане на наказание, което не следва като справедливо. Съставът на настоящата инстанция изложи подробни съображения защо не възприема като основателни оплакванията по приложение на материалния закон от инстанционните съдилища, които са съблюдавали процесуалните изисквания. При установяване на извършено престъпление и неговия автор, в отсъствие на основания за погасяване на наказателната отговорност на дееца, първоинстанционният съд е следвало да наложи наказание. При проверката си въззивният съд действително е установил явна несправедливост на наказанието, като е счел наложеното за прекалено снизходително, но в отсъствие на надлежен сезиращ документ с искане за увеличаването му, го потвърдил по вид, размер и начин на понасяне. Доколкото в разглежданото искане не са отправени оплаквания за нарушение на принципите на законоустановеност и индивидуализация, в производството по възобновяване не би могло да се достигне до различен резултат.

За пълнота на настоящия съдебен акт следва да се изложи коментар и по несъгласието на защитника на осъдения с уважения граждански иск. Оплакването е обосновано с липса на доказателства за виновно поведение на осъдения и на мотиви по същество на конкретния казус. Доколкото по делото са установени всички елементи на деликтно поведение в извършеното спрямо пострадалия престъпление, то деецът следва да обезщети причинените с деянието си неимуществени вреди. За размера и тежестта на понасянето им от свид. Д. А. са налице достатъчно доказателства, като размерът на претенцията е отмерен по критериите на справедливостта по чл. 52 от ЗЗД и утвърдените в съдебната практика параметри.

С оглед изложените съображения, съставът на настоящата инстанция намери, че в хода на наказателното производство не допуснати съществени процесуални нарушения по чл. 348 ал. 1 т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК, поради което и не се установява основание за възобновяване на производството, отмяна на съдебните актове, в частност въззивното решение, и постановяване на оправдаването на осъдения, както и за връщане на делото във въззивния или първоинстанционния съд.

Поради изложените съображения и на основание [чл. 424, ал. 1 от НПК](#), Варненският апелативен съд,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на защитник на осъдения Т. Г. З.
за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 1048/2023 г.
на Окръжен съд – Варна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____